

PŘES ČÁRU

Je parné léto, sváří živé s neživým. Nevídané, jak srší jiskry kolem čela. Jak moje zmije ožila a pokouší se vymanit z ohradníku těla, jak se křívím.

Váznu, lámu se na první kostře, ale bolí i ta druhá, vím to, ležím ve druhé trávě, jejíž skon předjímá první seno. A je tolik léta, že zapáleno, a s ním vše, co jindy hořelo by stěží, pro obkročný rým – ztuha.

Chci formální usebranost, zvuky tak lépe vzdorují žáru. Chci ženu se studenýma rukama, mluvit do nich. A do hada mluvit, dokud v něm neusne, že existuje hřích.

Nechci léto, které se chová přes čáru.